

źródeł uległo przewartościowaniu i reorganizacji. Innym aspektem przemian są zmiany polityczno-ekonomiczne. Po pierwsze zmiany w organizacji edukacji zawsze pozostają w silnym związku z organizacją państwa i ustrojem politycznym. (...) W latach przed II wojną światową najważniejsze było upowszechnienie edukacji na podstawowym poziomie i zbudowanie ujednoczonego systemu szkolnictwa po latach zaborów. (...) W czasie II wojny światowej edukacja była obowiązkiem wobec siebie samego i własnej przyszłości oraz obowiązkiem patriotycznym spełniającym rolę oręża walki z wrogiem. Bezpośrednio po wojnie głównym celem stała się alfabetyzacja, a następnie upowszechnianie średniego wykształcenia. Edukacja miała scentralizowany i zideologizowany charakter, jednak w społecznym odbiorze wartość wykształcenia była bardzo wysoka. Szeroko wówczas realizowane badania nad edukacją, dzieckiem, nauczycielem tworzyły polską pedagogikę, nadając jej naukowy status. Po obradach okrągłego stołu nastąpiło odejście od scentralizowanego systemu edukacji, otwarcie na alternatywne koncepcje i pluralizm edukacyjny. Jednocześnie celem stało się upowszechnienie wyższego wykształcenia. Niestety można było też obserwować stopniowe obniżanie się wartości edukacji, ogromne dysproporcje w jakości oferowanej edukacji i poziomie wiedzy uczniów. (...) Cywilizacyjne przemiany związane z rozwojem technologii także stanowią ciekawy obraz zmian. Technika i technologie tak szybko wprowadzają zmiany w nasze życie, że nie nadążamy z ich racjonalnym wykorzystaniem, badaniem negatywnych skutków w perspektywie życia człowieka i opracowywaniem strategii ich wykorzystywania dla maksymalizowania potencjału indywidualnych jednostek. Mimo niewątpliwie wyższego obecnie poziomu ekonomicznego życia ludzi niż w okresie przed II wojną światową i po niej staliśmy się świadkami różnego rodzaju wykluczeń społecznych. Osobiście dla mnie natomiast najważniejsze jest to, że mimo zmienności sytuacji ustrojowej i ekonomicznej dostrzegam jedną stałą wartość, rodzaj dezyderaty, która stanowiła również mój osobisty drogowskaz pedagogiczny.

Mam na myśli dążenie do najgłębszego rozumienia dziecka oraz stwarzanie warunków do jak najpełniejszego rozwoju. Uważam, że rozumienie dziecka jest pierwotne w stosunku do projektowania aspektu działaniowego, niezależnie od okresu życia dziecka i od środowiska. Zawsze interesował mnie w kształceniu i w działalności edukacyjnej związek między teorią i praktyką (...), a dziś dostrzegam jego rozchwianie. (...) Obecnie można zaobserwować w kształceniu nauczycieli przerost działania nad rozumieniem istoty zjawisk pedagogiczno-rozwojowych. Wyeksponowany jest aspekt działaniowy, a zdecydowanie mniej osobowościowy nauczyciela i ucznia. Nauczyciel planuje i często nie zastanawia się nad wartościami rozwojowymi dla dziecka. Ten brak rozumienia wartości rozwojowych różnych działań i sytuacji dotyczy niestety także rodziców. Widzę w szkole i w kształceniu nauczycieli odchodzenie od dobrze rozumianej metodycznej strony edukacji, w której nauczyciel nie tyle bezkrytycznie stosuje gotowe recepty i schematy działania, ile jest świadomy teorii uzasadniającej określone możliwości rozwiązań. Dobra metodyka zwłaszcza odniesiona do małego dziecka dla mnie oznacza wiedzę i rozumienie czynników sytuacyjnych, dziecka i realizowanego zagadnienia oraz zdolność przełożenia tej wiedzy na sensowne działanie w codziennej praktyce. W kształceniu nauczycieli wciąż ubogi w mojej ocenie jest zakres oceny swojego działania przez nauczyciela. Autoanaliza ma przecież duże znaczenie dla zmiany jakości działania. Dotyczy to w równym stopniu nauczyciela i jego uczniów. Dlatego myśląc o kształceniu nauczycieli, uważam, że trzeba wyraźnie włączać zagadnienia autoanalizy, przeciwdziałać zbyt wąskiemu i schematyzującemu ujmowaniu kształcenia. Sądzę również, że trzeba doceniać praktyki nauczycielskie, rozumieć ich wartość, zapewniać studentom możliwość obserwowania i współdziałania z mądrymi, doświadczonymi nauczycielami.

I.K.: Bardzo serdecznie dziękuję za rozmowę.

NAGRODY JM REKTORA UNIwersytetu Zielonogórskiego

PRYZNANE NAUCZYCIELOM AKADEMICKIM ZA OSIĄGNIĘCIA W ROKU 2018/2019

Nagrodę indywidualną za osiągnięcia naukowe otrzymali:

1. dr hab. inż. Radosław Maruda, prof. UZ
2. dr hab. inż. Wilfried Winiwarter, prof. UZ
3. prof. dr hab. inż. Andrzej Jędrczak
4. dr hab. n. med. Maciej Salągierski
5. dr hab. n. med. Marcin Zaniew, prof. UZ
6. prof. dr hab. Paweł Zimniak
7. dr inż. Marcin Relich
8. prof. dr hab. Leszek Jerzak
9. dr Michał Żejmo
10. dr inż. Janusz Adamczyk

11. prof. dr hab. Andrzej Czyżewski
12. dr Bartosz Brzostowski
13. dr Piotr Jachimowicz
14. dr inż. Łukasz Balbus
15. prof. dr hab. inż. Mirosław Galicki
16. prof. dr hab. inż. Eugene Feldshtein
17. prof. dr hab. inż. Joachim Koziot
18. prof. dr hab. n. med. Maciej Zabel
19. dr Mariusz Kruk
20. dr Justyna Kroczak
21. prof. dr hab. Tomasz Skura
22. dr Robert Dylewski
23. dr inż. Maciej Dziuk
24. dr hab. Arletta Szmorhun, prof. UZ
25. dr Wolfgang Brylla
26. dr Andrey Kotin
27. prof. dr hab. Małgorzata Mikołajczak
28. dr Krystian Saja
29. dr Dariusz Sagan
30. dr Adam Trybus
31. prof. dr hab. Elizaveta Kotorova
32. dr Joanna Dec-Pietrowska
33. dr Edyta Mianowska
34. dr Sebastian Kowalski
35. dr hab. inż. Piotr Kułyk, prof. UZ
36. dr hab. Ryszard Michalak, prof. UZ
37. dr Artur Majewski
38. dr Katarzyna Kwiecień-Długosz
39. dr hab. Radosław Czarkowski, prof. UZ

Nagrodę zespołową za osiągnięcia naukowe otrzymali:

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr hab. inż. Robert Smoleński, prof. UZ
2. prof. dr hab. inż. Grzegorz Benysek
3. dr inż. Piotr Leżyński
4. dr hab. inż. Marcin Jarnut, prof. UZ

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr inż. Anna Staszczuk
2. prof. dr hab. inż. Tadeusz Kuczyński

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr hab. inż. Krzysztof Patan, prof. UZ
2. dr hab. inż. Maciej Patan, prof. UZ
3. prof. dr hab. inż. Krzysztof Gałkowski
4. dr hab. inż. Wojciech Paszke, prof. UZ

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr hab. n. med. Tomasz Huzarski, prof. UZ
2. dr n. med. Marek Szwiec
3. dr n. med. Małgorzata Siwiec-Nielacny

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr hab. inż. Remigiusz Wiśniewski, prof. UZ
2. dr hab. inż. Paweł Szcześniak
3. dr inż. Grzegorz Bazydło

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. prof. dr hab. Wiesław Leoński
2. dr Joanna Kalaga

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr hab. inż. Zygmunt Lipnicki, prof. UZ
2. dr inż. Marta Gortych

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr hab. inż. Andrzej Greinert, prof. UZ
2. dr inż. Jakub Kostecki

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr Joanna Frątczak-Muller
2. dr Anna Mielczarek-Żejmo

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr hab. inż. Sebastian Saniuk, prof. UZ
2. dr hab. inż. Anna Saniuk, prof. UZ

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. prof. dr hab. Giorgi Melikidze
2. dr Dipanjan Mitra

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr Jarosław Jeschke
2. dr hab. Magdalena Gryska, prof. UZ
3. prof. dr hab. Paulina Komorowska-Birger
4. dr hab. Ryszard Woźniak, prof. UZ
5. dr hab. Alicja Lewicka-Szczegóła, prof. UZ
6. dr Artur Pastuszek

Nagrodę indywidualną za osiągnięcia dydaktyczne otrzymali:

1. mgr Anna Gąsiorek-Kowalewicz
2. dr hab. inż. Maria Mrówczyńska, prof. UZ
3. dr Andrzej Łączak
4. dr Elżbieta Grochowska
5. prof. dr hab. Tadeusz Borys
6. prof. dr hab. Hanna Paluszkiewicz
7. dr Krystyna Białek
8. dr Olaf Włodkowski
9. dr Agnieszka Kania

10. dr hab. inż. Abdrahman Alsabry, prof. UZ

11. dr Anita Famuła-Jurczak
12. dr hab. Tatiana Rongińska, prof. UZ
13. dr n. med. Piotr Defort

Nagrodę zespołową za osiągnięcia dydaktyczne otrzymali:**ZESPÓŁ W SKŁADZIE:**

1. dr hab. inż. Marcin Mrugalski, prof. UZ
2. dr inż. Anna Pławiak-Mowna
3. dr inż. Michał Doligalski
4. dr inż. Łukasz Sobolewski

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. prof. dr hab. Jerzy Szymaniuk
2. dr Bartosz Pernal

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr Magdalena Skibińska

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr Piotr Kapusta
2. dr Wiktor Trybka
3. dr Justyna Michalska
4. dr Ewa Żołnierczyk
5. dr Przemysław Szejna

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr hab. inż. Mariusz Jenek, prof. UZ
2. dr inż. Albert Lewandowski
3. dr inż. Krzysztof Adamczuk
4. mgr inż. Zdzisław Wałęga

ZESPÓŁ W SKŁADZIE:

1. dr inż. Józef Włosek
2. dr hab. inż. Adam Wysokowski, prof. UZ
3. dr inż. Artur Juszczyk

oprac. Ewa Sapeńko

